

Arrest

nr. 126 390 van 26 juni 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sloveense nationaliteit te zijn en die handelt in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kind X, van onbekende nationaliteit, op 1 december 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 augustus 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 april 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 april 2014.

Gelet op de beschikking van 30 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VANTIEGHEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 30 augustus 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve het gebrek aan belang bij voorliggend beroep vast.

2.1 Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna : de vreemdelingenwet) aan de partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De verzoekende partijen hebben geen belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing, daar - zoals blijkt uit het administratief dossier - ze sedert 17 oktober 2013 in het bezit van een E-kaart werden gesteld.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 9 april 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 19 mei 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 april 2014 opgenomen grond, verwijst zij naar de vraag tot horen en stelt dat zij ingevolge het beroep tot nietigverklaring in het bezit werd gesteld van een bijlage 35 en zodoende geen recht heeft op kinderbijslag. Als de bestreden beslissing wordt vernietigd, kan zij evenwel een vergoeding vragen voor die periode via een verzoek tot regularisatie. Zij stelt dan ook te volharden in de vordering tot nietigverklaring.

De verwerende partij stelt dat wegens het afleveren van een E-kaart de verzoekende partij geen belang meer heeft bij huidige procedure.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekende partij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekende partij bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Daar waar de verzoekende partij in haar betoog ter terechtzitting verwijst naar haar verzoek tot horen, dient erop gewezen te worden, dat gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Zodoende wordt enkel ingegaan op de door de verzoekende partij ter terechtzitting daadwerkelijk geformuleerde opmerkingen.

Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting niet betwist dat zij ondertussen in het bezit is van een zogenaamde E-kaart, zijnde een verklaring van inschrijving, en zodoende opnieuw over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt. De verzoekende partij meent dat zij echter nog steeds belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing, op grond waarvan haar verblijfsrecht van meer dan drie maanden beëindigd werd, en verwijst daarbij naar het feit dat zij tijdens de hangende beroepsprocedure op basis van de bijlage 35 geen recht op kinderbijslag heeft, terwijl zij in het geval van een vernietiging van de bestreden beslissing voor die periode een vergoeding kan vragen via een verzoek tot regularisatie.

De Raad wijst erop dat de verzoekende partij zich met dit betoog beroept op een onrechtstreeks belang. De finaliteit van het annulatieberoep is immers het laten onderzoeken van de wettigheid van de bestreden beslissing met het oog op het bekomen van de vernietiging van deze beslissing wanneer een onwettigheid wordt vastgesteld. De verzoekende partij geeft echter aan dat zij de vernietiging van de bestreden beslissing wenst, om met terugwerkende kracht kinderbijslag te kunnen verkrijgen. Daargelaten de vraag of dit daadwerkelijk een mogelijkheid is, benadrukt de Raad dat het annulatieberoep er hoe dan ook niet toe strekt aan de verzoekende partij een recht op kinderbijslag toe te kennen. Bovendien geeft de verzoekende partij aan dat de regularisatie van de kinderbijslag slechts mogelijk is in het geval de bestreden beslissing zou vernietigd worden. Dat de bestreden beslissing, zelfs als de Raad een belang zou aanvaarden, ook daadwerkelijk vernietigd zou worden, is echter louter hypothetisch. Met haar betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat zij over het rechtens vereiste belang beschikt.

Met verwijzing naar de beschikking van 7 april 2014, dient te worden vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET